

Nedejme se!

S Pavlem Černým nejen o zbraňové legislativě a přicházejících zákazech olova...

Sedím proti Pavlovi Černému. Jen málo čtenářů by snad nevědělo, o koho jde. Tento expodplukovník dlouhodobě přispívá do našeho časopisu, je známým instruktorem, který realizoval výcviky doslova kolem celého světa, ale také především prezidentem Liga Libe – lidskoprávní platformy, hájící práva českých majitelů legálních soukromých zbraní. Té, která mj. před dvěma roky protlačila Sněmovnou i Senátem něco, čemu by kdysi sotvakdo věřil – takzvané ústavní právo na obranu se zbraní. To je něco, o čem si občané zemí prakticky na celé zeměkouli mohou nechat jen zdát.

| Pavel Černý

Jak se lze dívat na ono ústavní právo po dvou letech, kdy se jej povedlo po mnohaletém boji zavést do našeho ústavního pořádku?

K tomu mohu říci jen to, že se tím nic nezměnilo. To byl hlavní účel. Šlo o to potřebně zakonzervovat a pojistit naše funkční zákony a současné bezproblémové poměry. Prostě zabránit tomu, aby se naše legislativa, jakkoliv nyní pro nás příznivá, do budoucna nestala kupříkladu v Parlamentu obětí nějaké pro nás nevýhodné dohody, či v horším případě obětí ideologického protizbraňového tažení. To se nám povedlo. Ústavní pořádek, jehož je Listina součástí, nejde změnit tak snadno jako prosté, byť ty nejlepší zákony.

V době přijetí ovšem tahle změna Listiny základních práv a svobod měla nemálo oponentů...

Některí lidé tenkrát sýčkovali, že po zavedení této ústavní novely se spustí

přestřelky a lidé se budou všudemožně vraždit po ulicích. Slyšíte to ticho? Nikdo nestřílí a nikdo se nezabývá. Na ty ponuré, apokalyptické prognózy našich odpůrců pochopitelně nedošlo. Jsme i nadále jednou z vůbec nejbezpečnějších zemí světa. Asi ne navzdory tomu, ale právě proto. Mimochodem, dopadlo to podobně jako po zpřístupnění do té doby zapovězených tlumičů, laserů či noktovizorů. Také se nenaplnily podobné věštby – že je snad budou ve velkém užívat pytláci či dokonce podsvětí a nájemní vrazi. Zkrátka, opět se nestalo nic. Vyjma skřipání zubů lidí, kteří nám z nějakých podivných důvodů nevěří.

Na co se nyní soustřeďuje práce vaší Ligy Libe? Co je pro vás po změně Ústavy další výzvou?

Je to především snaha o prosazení zákonné úpravy ve stylu Castle Doctrine – známější asi jako Můj dům, můj hrad. Jde o senátní návrh senátora Zdeňka Hrabý a měla by to být právní posila těch, kteří se brání agresorovi, zvláště pak ve vlastním obydlí. Prostě aby měl u sebe doma navrch slušný občan – a ne kriminálník, který se k němu vloupá a dokonce mu třeba usiluje o život. Podobné kauzy nezřídka končily tím, že ten, kdo se ověřeně jen bránil, skončil *zmuchlaný* několikaleťtým vyšetřováním, pokud tedy rovnou neskončil v base. To se přece musí změnit. Bát by se měli darebáci, co někomu lezou s nekalými úmysly do domu či do bytu. Ne občan, který se opováží bránit sebe a své nejbližší. Zmíněný návrh bohužel již skoro dva roky leží zaparkovaný ve Sněmovně. Snažíme se v tom udělat maximum – a to i v rámci skupiny pro

zbraňovou legislativu, která už víc než dva roky funguje pod Ministerstvem spravedlnosti. Z této pozice se mimochodem povedlo pozitivně ovlivnit nemálo věcí pro práva nejen střelecké komunity – tedy pro zájmy statisíců a možná ve svém důsledku i milionů lidí.

Už hodně dlouho také podnikáte kroky proti zákazům olova. Můžete alespoň stručně vylicít genezi tohoto problému?

Olovo je opravdu velký problém. Ale nemysleme tím jeho údajnou všeohrožující jedovatost, tedy jeho jakousi ideologickou pseudoekologickou demonizací. Jeho nesmyslné a ničím odborným neodůvodnitelné zákazy totiž budou znamenat asi i konec některých střeleckých sportů. A navíc, mohou zničit myslivost, jak ji známe dnes. Koneckonců náš ligový kolega, doktor Straka, to zmiňoval už před asi před patnácti lety, když se objevovaly první tendence k podobným zákazům. My, coby Liga Libe, jsme proti tomu připravili onu druhou, více než statisícem lidí podepsanou petici. V době, kdy se o tom rozhodovalo, jsme také sešikovali obrovskou masu lidí – myslivce, střelce a rybáře. A za ty největší organizace jsme předali na všechna příslušná klíčová místa nótu – napřed onu národní, milionovou, a pak dokonce mezinárodní, koncipovanou společně se slovenskými kolegy.

Jak to věci pomohlo?

Alespoň u nás to mělo nemalý ohlas. Na bázi těchto masivních občanských aktivit, i s přihlédnutím k voličskému potenciálu statisíců dotčených občanů, Sněmovna ČR nakonec odhlasovala svůj